

A man and a woman in 19th-century attire are shown in a close embrace, nearly kissing. The man is on the left, wearing a dark coat over a red waistcoat and a white cravat. The woman is on the right, wearing a blue dress with a white collar and a light-colored shawl. They are standing in a lush, green rural landscape with rolling hills and a small building in the background under a cloudy sky.

*Oykoupení
Malcolma
Sinclaira*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

*Vykoupení
Malcolma
Sinclaira*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

***Vykoupení
Malcolma
Sinclaira***

PŘEKLAD

IVA HARRISOVÁ

Český název: Vykoupení Malcolma Sinclaira
Název anglického originálu: Loving Rose: The Redemption of Malcolm Sinclair

Autorka: Stephanie Laurensová

Překlad: Iva Harrisová

První vydání: Harper Luxe, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2014

Grafika obálky: Madgrafik

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2014 by Savdek Management Proprietary Limited

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

The name Stephanie Laurens is a registered trademark of Savdek Management Proprietary Ltd.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-4190-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-4191-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-4192-2 (PDF)

PROLOG

*Rok 1833,
pobřeží zálivu Bridgewater, Somerset*

Bolest.
S trýznivou urputností potlačil smysly a rozcupoval mysl ohnivými drápy železného odhodlání.

Zmocnila se ho agónie a zaryly se do něj oslnivě jasné šrouby utrpení znemožňující přemýšlet, vymazávající vědomí – a dokonce i vzpomínky.

Smrt.

Vybral si ji, smířil se s ní – a uvítal ji.

Tohle bylo nevyhnutelné utrpení, muka na cestě do pekel.

Nezasloužil si nic jiného.

Nedokázal se pohnout, nevěděl, jestli ještě existuje jeho tělo, jestli v něm ještě přebývá.

Jeho mysl vyklouzla z posledního slaboučkého pouta a odplula v dál, poslední vědomá myšlenka se proměnila ve stužku, na kterou již nedosáhl.

Postupně ho začaly opouštět i pocity, rozdrčené náporem neutuchající bolesti. Zadržly se. Potom...

Blížilo se nevědomí, nicota, k níž směřoval.

Za ní budou ležet plameny pekla, věčné zatracení.
Čekal.

„Bratře Rolande – podívej!“

Roland, ošetřovatel z převorství Lilstock, potlačil povzdech a narovnal se. Jako obvykle v tuhle roční dobu probíral mořské řasy a přivedl s sebou nejmladší novice, aby mu pomohli sklidit léčebnou úrodu. Dělali to každý týden a byla to náročná práce, tak ho těšilo, že je má po ruce, i když občas pochyboval, jestli se jejich pomoc skutečně vyplatí. Chlapce nezajímaly jen řasy, ale i všechno možné okolo.

Roland pozvedl hlavu a rozhlédl se po pláži. Čekal, že se bude muset postarat o zatoulanou ovci nebo určit nějakého vzácného ptáka.

Všichni novici se však hnali dolů z dun, pohledy upřené na hromádku mokrých hadrů vyplavených na hrubý písek.

Roland se na ty hadry zadíval. V převorství nad jižním pobřežím Bristolského zálivu sloužil už deset let – okamžitě poznal, co ty hadry znamenají. „Počkejte!“

Chlapci se poslušně zastavili, dvacet metrů od mrtvého těla, a nechápavě se k němu otočili.

Roland se neobtěžoval s vysvětlením. S povlávajícím hábitem se vydal spěšně dolů z dun, na kterých pracovali. Novici byli ještě hodně mladí, tak bude lepší, když se na tělo podívá jako první. Bůhví, v jakém je stavu.

Bristolský záliv byla jeden z nejvytíženějších plavebních cest na světě. Kapitáni před vplutím do Bristolu potřebovali pohřbít mrtvé a někdy se jim to kvůli

počasí nepodařilo na otevřeném moři. Smuteční obřad provedli teprve, když se dostali do klidnějších vod zálivu. Záliv byl sice hluboký, ale protínala ho spleť silných, rychlých proudů. Těla často skončila vyplavená na jižním pobřeží.

Bůh nařizoval, že si všechna tato těla zaslouží úctyhodné zacházení, muselo se však také vzít v úvahu, že hrozí nebezpečí nákazy.

A nutno poznamenat, že ne všechna těla se ocitla na břehu následkem zákonného námořnického pohřbu.

Roland se plahočil přes pláž, pod botami mu křúpala zrnka písku, blížil se k pomačkané hromádce mokrých hadrů – k tmavé oblekové látce, mezi kterou prosvítala špinavá barva slonoviny – a stále více docházel k názoru, že se patrně jedná o druhý případ.

Když k tělu přiklekl, neměl nejmenší pochybnosti, že je tomu skutečně tak. Za prvé, mrtvý muž – skutečně se jednalo o muže – byl téměř jistě Angličan. Světlé vlasy, zplihlé a mokré, ale přesto viditelně dobře ostříhané, se mu lepily na široké čelo a dříve výrazné, ostře řezané rysy typické pro aristokracii.

Tenhle muž byl urozený. Ale nyní...

Roland přejel zkušeným pohledem po nelidském propletenci dlouhých, kdysi elegantních údů, po nepřirozených úhlech a kostech pokroucených do poloh, kde by vůbec neměly být, a ucítil, jak se v něm cosi pohnulo – lítost, hrůza a naprostý šok.

Jakým mukám by tenhle muž vystaven?

Mrtvý ležel na břiše, tváří směrem k moři, s pokřivenými rameny, pokroucenou páteří, a ruce a nohy mu visely jako povadlé, polámané větve. Roland se

mu podíval do natočeného obličej, původně hezkého, ale teď potlučeného, a na zsinalou pokožku s olvěným nádechem smrti.

Než se ho ta smrt zmocnila, musel projít peklem.

Roland se pokřížoval a bezděčně zašeptal modlitbu za spásu mužovy duše. Začal se otáčet, aby vydal příkazy novicům –, ale zarazilo ho zašumění moře.

Přivalila se vlna, vyšší než předchozí. Nastával příliv.

Vlna doběhla až k mrtvému muži, zalila ho a zašplouchala o jeho promáčené oblečení. Dostala se tak vysoko, že mu na chvíli zakryla otevřené, pohmožděné rty a nos.

Roland neviděl důvod, proč by tomu měl zabránit.

Pak zahlédl, jak se z mužových úst vyřinul slabý proud bublinek.

„Panebože!“ Roland vyskočil na nohy. Rozbušilo se mu srdce.

Byl však ošetřovatel.

Moře ustoupilo. Roland se zprudka obrátil ke zvědavé skupince noviců, nyní patnáct kroků daleko. „Ty – Godfreyi.“ Ukázal na nejštíhlejšího a fyzicky nejzdatnějšího z chlapců. „Doběhni do převorství a obstarej nosítka. Nede a Wille – vy se také vraťte a přineste mou zdravotnickou brašnu a tašku s dlahami a obvazy. Běžte. Okamžitě – a *utíkejte!*“

Víc nepotřebovali kluci slyšet. Všichni tři vyrazili jako zajíci, přeskakovali před duny a hnali se k převorství na výběžku pevniny. Roland se otočil zpátky k neznámému muži a zvažoval, jestli dělá správnou věc – jestli to má skutečně cenu, jestli kyne nějaká naděje. Jestli nebude výsledek horší než okamžitá smrt... Sloužil však bohu. Neměl na vybranou. Musel se pokusit.

Nezáleželo na tom, že neexistuje záruka, že onen neznámý přežije. Stejně jako nezáleželo na tom, že pokud přežije, nebude Rolandovi patrně vděčný, že ho navrátil do světa nekonečné bolesti a trápení.

Moře vyplavilo toho muže Rolandovi doslova k nohám, strašlivě polámaného a zmračeného, ale stále živého. Nemohl soudit ani pochybovat. Byl ošetřovatel a znal svou povinnost.

Měl za úkol zachraňovat životy.

Roland se na ten úkol zaměřil, učinil rychlé rozhodnutí a vydechl. Pro poučení novicům objasnil: „Než s ním pohnu, musím mu stabilizovat končetiny.“ Proto požádal o tašku s dlahami a obvazy. Zamyslel se, kolik těch dlah má, jak je použít, a pak se otázal: „Bene a Came – máte u sebe své nože?“

Chlapci přikývli

„Výborně.“ Roland ukázal ke konci pláže. „Tamhle se vlévá do moře potůček. Když půjdete kousek proti jeho proudu, narazíte na rákosí. Nařezte, co nejvíc stébel poberete, a co nejdřív je sem přineste.“

„Ano, bratře Rolande,“ odpověděli kluci unisono a rozběhli se ke konci pláže.

„Briane a Kennethe – posbírejte všechny naše košíky a naskládejte je ke stezce do převorství. Vyzvedneme je po cestě zpátky. Pak se sem vraťte.“

„Ano, bratře Rolande.“

Roland se obrátil ke zbývajícím šesti novicům. „Nesmíme s ním ještě pohnout, ale musíme se postarat o to, aby neležel ve vodě. Tak postavte z písku hráz, která zastaví vlny. Alespoň do té doby, než se vrátí ostatní a než ho stihnu obvázat.“

Pak mu jen stačilo ukázat. Novicové byli natolik mladí, že jim přišlo stavění hráze z písku jako obrovská zábava.

Domníval se, že touhle dobou už za sebou bude mít bránu do pekel, ale mýlil se. Bolest neustávala.

Stoicky trpěl, malinko ohromený, že je stále uzavřený ve světě, který už neměl existovat.

Čekal. Pořád. Až si ho vezme smrt.

Zatímco jím zmítaly vlny agónie.

Nedařilo se mu odejít. Upadal do bezvědomí a zase se probouzel. Vzdáleně si cosi uvědomoval.

I když netušil, co by to mohlo být.

Postupně začínal chápat, že je stále mezi smrtelníky. Ve svém vlastním těle prostoupeném bolestí. Stále mu funguje mozek, polapený v hlavě, kterou necítí.

Je pořád naživu.

Nedokázal si vysvětlit, proč tomu tak je.

Bolest polevila. Nezmizela, jen se stala neodlučitelnou součástí jeho bytosti.

Neodlučitelnou součástí jeho nového já.

Pokud bude jeho existence pokračovat – tohle žití nežití –, bude muset jednou otevřít oči a zjistit, co se stalo. Jeho víčka, podobně jako zbytek těla, však v tuhle chvíli patřila někomu jinému a neměl nad nimi nejmenší vládu.

Tak čekal.

Aby zjistil, co bude dál.

Konečně se mu podařilo pozvednout víčka. Jen o kousek a světlo bylo tak oslepující, že je zase okamžitě zavřel.

Někdo však u něj byl – uvědomil si, že ten člověk přicházel často. Vycítil jeho přítomnost i v oparu bolesti – a dotýčný si toho všiml.

Vyprahlé rty mu svlažila chladná voda. Pootevřel je a do hrdla mu vklouzl pramínek vody. Ten pocit byl tak nepředstavitelně intenzivní – nezvyklý –, že okamžitě probudil všechny dosud spící smysly.

„Slyšíte mě?“

Takže mu fungují i uši. Otázku položil hluboký mužský hlas, znělý, uklidňující a starostlivý. Dokázal odpovědět jen jemným zachvěním řas.

„Vaše jméno. Bude mi úplně stačit, když si na něj vzpomenete a podaří se vám ho vyslovit nahlas.“

Moje jméno... samozřejmě, potřebují nějaké jméno, aby ho vyryli na náhrobní kámen. Ale muž, kterým býval, je mrtvý, dokonce i pro něho samého. Ani mrtvý by si nepřál ležet pod takovým jménem.

Nabídli mu ještě víc vody a on ji zízivně přijal, natolik vděčný, že se smířil s tím, že by měl odpovědět – sdělit nějaké jméno.

Horečně uvažoval a třídil v hlavě vzpomínky. Minulost nabývala stále zřetelnějších obrysů. Vybavilo se mu, co ten mrtvý muž udělal, co se stalo – a všechno, k čemu došlo v jeho dřívějším životě...

Existovalo jiné jméno – alter ego, které vytvořil před dávnými lety, a až do nedávna ho čas od času používal. Zabil muže, kterým býval, ale ten druhý... úplně na něj zapomněl.

Jelikož umíral – a vzhledem k závažnosti spáchaných hříchů si ani nic jiného než smrt nezasloužil –, osud mu možná poskytl poslední příležitost, aby uzavěřel i tuhle kapitolu.

Plány se mají dotáhnout do konce.

„Thomas.“ Hlas mu zněl ochraptěle, mnohem drsněji, než si pamatoval. Melodické tóny vymazalo utrpení. S námahou se nadechl, aby mohl promluvit hlasitěji, a mnohonásobně tím zvýšil všudypřítomnou bolest. Vycítil však, jak se k němu pozorný ošetřovatel naklonil, tak se přinutil olíznout popraskané rty a podařilo se mu o něco zřetelněji vypravit: „Thomas Glendower.“

Bokem mu projela pronikavá bolest, snesla se na něj tma a opět se ho zmocnilo bezvědomí.

„Přežije?“ zeptal se postarší bělovlasý převor Geoffrey a položil Rolandovi ruku na rameno.

Roland seděl na stoličce u úzkého lůžka v malé cele na konci ošetřovny. Vzhlédl od muže, kterého před několika týdny zachránil na pobřeží, a popravdě odpověděl: „Nejsem si jistý, ale jelikož zůstal naživu takhle dlouho, se všemi těmihle zraněními,“ – Roland ukázal na nesčetné dlahy a obvazy, vnější důkazy o dlouhém seznamu zákroků, které musel provést, aby dal muže do pořádku a napravil nejhorší škody, „bych řekl, že se zotaví, při nejmenším do jisté míry.“

Roland se odmlčel, podíval se do mužova rozbitého obličejce, nadechl se a pak nahlas vyslovil výčitky svědomí, které ho trápily od okamžiku, co toho muže našel na pláži. „Pořád nevím, jestli jsem se zachoval správně – jestli jsem ho měl zachránit.“

Převor Geoffrey neodpověděl okamžitě. Pak Rolandovi jemně stiskl dlouhými prsty ramena a pravil: „Boží cesty jsou nevyzpytatelné a nenáleží nám

je soudit, synu. Pokud Thomas Glendower přežije, můžeš si být jistý, že ses zachoval přesně tak, jak jsi měl.“

Roland doufal, že je to pravda. Souhlasně přikývl a už toho víc neřekl.

Thomas odpočíval na lavičce v zahradě převorství Lilstock, nepřítomně zahleděný na bohatství léčivých rostlin v pečlivě udržovaných záhonech.

Do zad ho hřála kamenná zeď ošetřovny, do obličeje se mu opíralo slunce a ovíval ho lehký letní větřík. Doléhala k němu silná vůně čerstvě obdělané půdy a ovoce zrajícího v přilehlém sadu.

Slyšel tiché bouchání a funění dvou mnichů pracujících dál v zahradě a radostné cvrlikání ptáků ve stromech. Jedno víčko měl povislé a očnice pod ním nebude nikdy dokonalá, ale zase viděl na obě oči. Bez nejmenších problémů dokázal sledovat kroužení vlaštovek na jasně modré obloze.

Nebyl si jistý, jestli je to požehnání nebo prokletí – to, že se mu navrátily všechny smysly a schopnosti.

Od smrti muže, kterým býval, uplynuly už celé měsíce.

A on zůstával stále naživu, čemuž nerozuměl.

Byl připravený odejít, opustit navždy svět smrtelníků. Zbavit ho své existence.

Ale jak se zdálo, nemělo mu to být dopráno.

Bratr Roland, ošetřovatel a muž, který se o něj staral, který ho zachránil a který zabránil smrti jeho stávajícího já, tvrdil, že se zotavuje a ještě víc se uzdraví.

Jeho zdravotní stav se zlepšoval, ale přesto se nedokázal pohybovat bez cizí pomoci.

Alespoň jedna věc mu však šla poměrně dobře. Byl schopný myslet.

Pořád ho sužovala nepřetržitá bolest, stále ji cítil, ale přestal jí věnovat pozornost. Stala se neústupnou společnicí a přijal ji za svou. Už ho nerozptylovala a neměla vliv na jeho schopnosti.

Dolehlo k němu křupání kroků na štěrk a podle jistého kroku poznal, kdo se k němu blíží. Ještě dřív, než se pod klenutým průchodem z nádvoří převorství objevil bratr Roland.

Roland se rozhlédl, zaznamenal Thomase a vydal se k lavičce.

Thomasovi se podařilo pokřiveně usmát, odpověděl kývnutím na pozdrav a čekal. Roland si nadzvedl hábit a přisedl k němu.

Několik minut jen hleděli do zahrady a vychutnávali si poklidnou scénu před sebou. Pak položil Roland otázku, jednoduchou a přímou, jak měl ve zvyku. „Takže kdo je Thomas Glendower?“

Thomas se dál pokřiveně usmíval. Tuhle otázku čekal a věděl, že musí jednou přijít.

A jelikož měl Rolanda rád, byl na ni připravený odpovědět.

Poznal v Rolandovi muže, který pochází z podobného prostředí jako on sám, ale vydal se jinou cestou. Roland v sobě měl spoustu věcí, kterým rozuměl, a dokázal je ocenit a obdivovat, s novým pochopením zrozeným z pohledu do tváře smrti.

Aniž by odtrhl oči od zeleně a pohupujících se květů rostlin, pravil: „Pocházím z nižší šlechtické rodiny, ale moji rodiče tragicky zahynuli, když mi bylo šest let. Neměl jsem žádné blízké příbuzné, tak mě

svěřili do péče poručníka, jednoho z otcových přátel, jenž zaujímal vysoké společenské a politické postavení, ale rozhodně se nedal označit za čestného. Pod jeho vedením jsem v sobě rozvinul schopnosti, které by za jiných okolností možná zůstaly neodhalené, ale vzhledem k tomu, že poté, co jsem dosáhl plnoletosti, spáchal poručník sebevraždu, nemůže za život, jaký jsem až dosud vedl, nikdo jiný než já sám.“

Thomas se odmlčel, zavzpomínal a pak pokračoval, stále nakráplým, ale jasně srozumitelným hlasem. „Dostalo se mi tenkrát varování, abych si hleděl svého, abych byl opatrný, ale jako všichni mladíci, jsem si myslel, že jsem nejchytřejší na světě, nevzal jsem to varování na vědomí a pustil jsem se do zkoumání všech možností, které se mi nabízely. Po finanční stránce se mi vedlo nesmírně dobře, ale zůstal jsem sám, protože jsem netoužil po osobních vztazích, a to zapříčinilo můj pád. Jelikož jsem nemyslel na ostatní, způsobil jsem jim bolest – spouště lidem. A co ještě víc, přivolal jsem na jejich hlavy zmar a dokonce i smrt. Můžu za to, že umřeli. A právě proto... jsem umřel i já.“

Roland chvíli mlčel a pak se otázel: „Vy jste zabíjel?“

„Ano.“

„Vlastní rukou?“

Lež se zdála velice lákavá, ale Roland si zasloužil pravdu. „Ne. Vlastní rukou jsem nezabil jediného člověka, ale zasloužil jsem se o to, že mnoho lidí bylo zabito.“

Roland nakrčil obočí a vrhl na Thomase postranní pohled. „Vy jste vydal rozkaz k zabíjení?“

Thomas věděl, že snazší by bylo lhát. Opřel si hlavu o zeď a řekl: „Ne, ale rozkazy, které jsem vydal, vedly k tomu, že byli zabiti.“ Cítil, že Roland vůbec nechápe, o čem mluví, a když zašel tak daleko, rozhodl se, že dopoví i zbytek. „Nejednal jsem přímo. Něco jsem chtěl – a během všech těch let to byla spousta věcí – a vydal jsem rozkazy, abych to dostal, aby to pro mě zařídil někdo jiný. Dozvěděl jsem se o těch úmrtích až ke konci, kdybych však býval víc přemýšlel... ale nepřemýšlel jsem, chápete? Ani jednou jsem nepomyslel na ostatní, a to byla velká chyba. Jednal jsem, jako by moje činy neměly dopad na okolí, v čemž jsem se mýlil, protože ten dopad byl obrovský. Když jsem to nakonec pochopil, učinil jsem tomu přítrž.“

Další odmlka prozradila, že Roland zpracovává, co se právě dozvěděl. Potom řekl: „Thomas Glendower není vaše pravé jméno, že ano?“

Thomas přikývl. „Jméno, se kterým jsem se narodil, zemřelo společně s mužem, kterým jsem býval – zabil jsem toho muže nejen fyzicky, ale i všemi jinými způsoby. Postaral jsem se o to, aby náprava proběhla na všech úrovních.“ Zarazil se, v duchu zvážil, jestli to rozhodnutí stále považuje za správné, dospěl k závěru, že se nemohl rozhodnout lépe, a pokračoval: „Muž, kterým jsem býval, je mrtvý a nezešlo by nic dobrého z toho, kdybych ho přivedl k životu. Způsobilo by to jediné víc škody než užitku. A jsem to připravený odpřisáhnout na bibli převorství.“

„Hm,“ opáčil Roland.

Thomas čekal, s trpělivostí naučenou za poslední měsíce, aby se dozvěděl, jaký osud ho čeká, když se teď přiznal ke zločinům ze své minulosti.

Roland po dlouhé chvíli poposedl, pohled stejně jako Thomasův upřený do zahrady, opřel se předloktími o stehna a sevřel ruce mezi koleny. „Byly časy, hlavně během prvních dnů poté, co jsem vás našel, kdy jsem nepočítal s tím, že přežijete. Musel jsem vám přelámat kosti a přetrhat šlachy, abych vrátil do správné polohy klouby. Musel jsem vám dát léky proti infekci a sedativa proti bolesti. Musel jsem vám narovnat páteř a mohl jsem jen doufat, že vás při tom nezabiju. Byl jste po celou dobu v bezvědomí a nedokázal jsem určit, jestli chcete žít, nebo umřít. Tak jsem si udržoval odstup. Nemodlil jsem se za vaši smrt ani jsem se nemodlil, abyste přežil.“

Roland sevřel ještě víc ruce a vyprávěl dál: „Převor Geoffrey byl jiného názoru. Považoval za pravděpodobné, že přežijete, dokonce o tom nepochyboval, protože to, že jste se dostal do mých rukou, zejména v takovém stavu, byl v jeho očích zásah shůry.“

Thomas zamrkal. „To nemůže být pravda.“

Roland si pohrdlivě odfrkl. „Po tom, co jste mi řekl, chápu, proč si to myslíte, ale... Zním Geoffreye dlouhá léta. Když jsem byl novic, dělal mi učitele. Je neuvěřitelně bystrý a prozíravý, především co se týče lidí a jejich slabostí.“ Roland se odmlčel a pak dodal: „Začínám se klonit k jeho názoru.“

„Cože?“ polekal se Thomas. Velice rychle se však navrátil ke svému cynismu. „Vy se myslíte, že se mi bůh rozhodl odpustit jedině proto, že jsem se nakonec pokusil zaplatit za své hříchy?“

Roland se zasmál, suše a sarkasticky. Otočil hlavu a podíval se Thomasovi do očí. „Ne, takhle to nemyslím. Geoffrey věří, že jste byl ušetřen z nějakého

důvodu. Za nějakým účelem. Věří, že Bůh pro vás má jakýsi úkol – úkol, který dokážete splnit jedinečně vy, a ušetřil vás, abyste ho vykonal.“

Thomas viděl narůstající jistotu v Rolandových očích.

Roland přikývl, jako by chtěl Thomasův postřeh potvrdit. „A po tom, co jste mi právě řekl, s Geofreyem čím dál tím víc souhlasím. Myslete si, co chcete, ale bůh s vámi ještě neskončil.“

Thomas nevěděl, jak s tímhle sdělením naložit. Byl v pokušení opáčit, že není nábožensky založený, že dokonce ani neví, jestli věří v nějakého boha. Možná v osud, ale v boha? Tím si opravdu nebyl jistý.

Ale jak tam tak seděl v zahradě zalité sluncem a díval se Rolandovi upřeně do očí... začínal mít pocit, že se v něm cosi láme. Nakonec však jen pokrčil ramenem – tím méně poničeným – a řekl: „To se ještě uvidí.“

Uběhlo několik měsíců, než dokázal Thomas dojít o berlích do knihovny převorství. Přesně jak doufal, se mu tam podařilo najít londýnské noviny. Přicházely každé odpoledne, i když nechápal pro koho. Nikdo jiný než on se o ně nezajímal.

Po dalším měsíci požádal převora Geoffreya, aby mu dovolil splatit své dluhy vůči převorství tím, že pomůže s financemi. Geoffrey, přesně tak bystrý, jak ho popsal Roland, souhlasil a Thomas měl poprvé po velice dlouhé době pocit, že jen nepřežívá, ale začíná skutečně žít.

Pověděl Geoffreymu, že jestli ho bůh skutečně zachránil za nějakým účelem, vyjde onen účel

časem najevo. Než se tak stane, pokusí se být užitečný v souladu s mravním rázem převorství. A dokáže pouze jednu věc. Vydělávat peníze – investovat je a rozmnožovat.

Geoffrey stanovil jedinou podmínku. Všechny kroky musejí být naprosto legální a poctivé a pak dal své svolení. Ochotně, dokonce téměř s nadšením, osobně Thomasovi ukázal účetní knihy.

Investice se začaly v průběhu dalších měsíců výrazně zlepšovat.

Thomas seděl na svém obvyklém místě na konci stolu v rohu knihovny, kam dopadalo vitrážovým oknem s kosočtvercovými tabulkami zimní světlo. Procházel návrhy investičního zprostředkovatele převorství – nesmírně povzbuzeného tím, že se mu dostává podpory v jeho práci –, když do knihovny vstoupil Roland a všiml si ho.

Prívětivě se na Thomase usmál, přešel ke stolu, odtáhl židli a posadil se vedle něj.

Thomas kývl na pozdrav, ale propracovával se dál čísly, dokud nedošel na konec.

Pak vzhlédl a střetl se s vyrovnaným pohledem Rolandových šedých očí. Roland se jako obvykle opíral předloktími o stůl a měl sepnuté ruce, velký muž se širokými rameny, stejně vysoký jako Thomas, jen statnější, robustnější a rozložitější, se světlou pleť a černými vlasy, zatímco Thomas měl světlou pleť a tmavě blondaté vlasy – Thomas si byl jistý, že Rolandovi koluje v žilách nejedna kapka francouzské krve. Thomas se narovnal a povytáhl tázavě obočí.

Roland se ještě o něco víc usmál a pravil: „Když jsem se vás zeptal, jak se jmenujete, byl jste ve

zbědovaném stavu, sotva při vědomí a téměř nepřítelný bolestí, ale přesto jste odpověděl. Dokud jste mi nevysvětlil situaci, byl jsem přesvědčený, že se skutečně jmenujete Thomas Glendower. Celé měsíce jste na to jméno bez zaváhání reagoval. Takže...“ Rolandovy šedivé oči se vpily do Thomasových oříškově hnědých. „Předpokládám správně, že Thomas Glendower skutečně existuje?“

Thomas přikývl. „Ano, existuje. Je to,“ udělal posunek, gesto, které se mu dařilo bez omezení a poměrně elegantně, „moje alter ego, které jsem vytvořil ještě před dosažením plnoletosti, ale moc jsem ho nepoužíval, alespoň ne pro aktivity, které vykonávalo mé druhé já.“ Zarazil se, zamyslel a pak řekl: „Pokud budu žít natolik dlouho, abych splnil úkol, který si pro mě připravil osud či Bůh, budu potřebovat totožnost a Thomas je... ne dokonalý, ne bez hříchů, je ho však možné vzkřísit a mohl by posloužit danému účelu.“

Roland přikývl. „Zmínil jste se o tom, že jste v minulosti nemyslel na druhé – neuvědomoval jste si, jaký dopad mají vaše činy na ostatní.“ Roland se zadíval Thomasovi do očí. „Takže mám pocit, že bych se měl zeptat – je na Thomasovi někdo závislý? Existuje někdo, komu způsobí jeho – vaše – zmizení a dlouhá nepřítomnost potíže?“

Thomas zamrkal. Pomalu se napřímil. „Ne prostředně – dokonce ani po takhle dlouhé době. Ale nakonec... ano.“

„Chápu,“ odušil Roland. „Tak se na to dívejte jako na štouchnutí loktem. Přestože jste se rozhodl zůstat v ústraní převorství a čekat, až vám osud či

Bůh objasní účel vašeho poslání, mohl byste teď napsat,“ kývl na pero, které Thomas odložil, „a navázat kontakt s lidmi, kteří jsou na vás závislí, abyste je uklidnil a uvedl do pořádku své záležitosti.“

Thomas se nad tím zamyslel a pak opětoval Rolandův pohled. „Děkuju.“

Roland se opět usmál a vstal od stolu. „Nebudu vás dál rušit. Kdybyste měl dopis na odeslání, nechte ho na tácu na stole před Geoffreyho pracovním.“

Thomas přikývl.

Po Rolandově odchodu chvíli uvažoval a pak sáhl po čistém listu papíru.

O půl hodiny později se dovlekl o berlích chodbou k převorově pracovním. Zastavil se celý vyčerpaný před stolkem u stěny, zhluboka se nadechl a upustil na přichystaný tác dva dopisy, které až doposud svíral pevně v dlani. Na obou dopisech stála londýnská adresa. Jeden byl pro Draytona, obchodního zástupce Thomase Glendowera, a druhý pro Marwella, Thomasova právníka.

Thomas se vzepřel na berlích a zadíval se na dopisy na vršku malé hromádky. Znamenaly pro něj první kontakt se světem za zdmi převorství – obrovský krok, jehož význam Roland určitě ocení.

Jeho rada byla naprosto správná. Skutečně ten krok musel udělat.

Thomas sevřel berle a odbelhal se pryč.

Roční období ubíhala a knihovna se stala Thomasovou pracovním. Pominula zima, nastalo jaro a dorazil opat z opatství, pod které převorství spadalo. Převor Geoffrey mu ukázal nejnovější finanční

zprávy a opat požádal, jestli by Thomas nedokázal podobný zázrak i s majetkem opatství.

Thomas přijal s radostí výzvu. Získávání dalších prostředků ho zaměstná, nezleniví mu mozek a opráší své schopnosti. A také se bude muset stýkat s více lidmi a bude tím pádem procvičovat umění, kterému Roland prostě říká myšlení na ostatní.

Což pro něj nebyla žádná přirozená dovednost, ani v minulosti, ani v současné době. Musel si připomínat, aby se jí řídil, aby vážil své činy a jejich následky z pohledu ostatních, kteří jsou do nich zapojeni.

Vzhledem k tomu, že stále nepřišel na důvod, proč byl ušetřen, potřeboval se naučit, jak žít s ostatními, aniž by jim nechtěně ubližoval svým obvyklým sobectvím, dokonce i v uzavřeném světě převorství.

Převorství patřilo benediktinům a k vlastnímu překvapení zjistil, že se přizpůsobil jejich klášternímu životu. Pevný řád mu přinášel zvláštní útěchu. Roland zůstával jeho nejbližším společníkem, i když trávil hodně hodin také s Geoffreym. Oba muži byli podobně inteligentní jako on sám a dokázali se navzájem ocenit.

Pomalou se zotavoval. Obličej bude mít navždycky deformovaný a po celém těle mu zůstane spousta jizev, Roland mu však postupně sundával dlahy a popruhy, kterými mu zpevnil polámané kosti a klouby. Dva roky poté, co ho Roland našel vyplaveného na pláži, dokázal vzpřímeně chodit a potřeboval jenom jednu hůl.

Navzdory prožitému utrpení ho neopustilo původní pevné zdraví. Jak ubíhaly měsíce, trávil stále víc odpolední mimo knihovnu, pomáhal na zahradě, ve

stájích, dílnách a všude jinde, kde ho bylo zapotřebí. Sítil a učil se stále nové věci. Ve svém dřívějším životě nadržel ani jednou v ruce sekeru, o motyce ani nemluvě. A co se síly týkalo... pokud byl ušetřen proto, aby splnil nějaký úkol, bude potřebovat dostatek síly, aby neselhal.

Tři roky poté, co ho přinesli do kláštera, zemřel převor Geoffrey. Thomase udivilo, že cítí lítost, zármutek a stesk. Tyhle emoce mu bývaly dříve naprosto cizí a pochopil je jako známku toho, že pomalu nachází cestu k ostatním lidem.

Po náležitě důstojném pohřbu starého převora se bratři shromáždili a zvolili jeho následovníka. Thomase neudivilo, že jednohlasná volba padla na Rolanda.

„Na vaše zdraví, převore Rolande.“ Thomas pozvedl pohár, pohodlně usazený v křesle u krbu v převorově pracovně. Roland seděl naproti němu, v křesle, ve kterém sedával Geoffrey.

Roland se smutně usmál. „Patrně bych měl říct, že jsem rád, ale daleko víc by mě těšilo. Kdyby byl Geoffrey stále s námi.“

Thomas poprvé v životě rozuměl. Naklonil hlavu. „Samozřejmě.“

Na chvíli se oba ponořili do mlčení a pak vyslovil Roland přípitek: „Na našeho zesnulého přítele.“

„Na Geoffreyho.“ Thomas i Roland se napili.

Potom se Roland opět opřel a podíval se na Thomase. „Svým způsobem i na vás – jsme vám všichni vděční, že je naše převorství natolik finančně zabezpečené, že už si nemusíme dělat starosti o jeho existenci.“

Thomas mávl rukou. „Jsem u vás, nudil jsem se – a bylo jediné vhodné, abych vám poděkoval za

pohostinnost.“ Ukázal na své zahojené tělo. „Jen tak mimochodem, můžu očekávat další pokroky, nebo budu až do konce života kulhat?“

Roland se pousmál. „Zesílíte – ještě víc než v posledních měsících. Ale sílu budete mít v jiných partiích. Například budete mít větší sílu v rukách, protože musejí podpírat váhu vašeho těla a budete mít i silné paže a ramena, ale nohy zůstanou slabší než dřív. A co se kulhání týče,“ Roland nasadil jemnější tón, „budete navždycky napadat na nohu... tomu se mi nepodařilo zabránit. A patrně budete napořád potřebovat hůl, ale budete moct jezdit na koni, na což jste ostatně už přišel, a dokážete urazit pěšky mnohem větší vzdálenost než doposud.“

Pohlédl na Thomasovu slabou levou nohu. Thomas přikývl.

„Ale,“ pokračoval Roland silnějším hlasem, „abych se vrátil k bodu, o kterém jsem se chtěl zmínit, než jste mě tak lehkovážně odvedl od tématu.“

Thomas se kysele usmál.

Robert přikývl. „Přesně tak. Chtěl jsem se zmínit o tom, že jsem našel své místo, jasnou cestu vedoucí do budoucnosti. Stejně jako Geoffrey tady budu dělat až do smrti převora. Sám jsem si tuhle cestu vybral – pracoval jsem na tom, abych se dostal do postavení, kdy se ze mě bude moct stát převor, pokud si mě bratři zvolí, a splnil jsem tím životní cíl, který jsem si vytyčil. Podobně jako Geoffrey přede mnou. Ale co vy, Thomasi? Od té doby, co jsem vás sem přinesl, čekáte na příležitost, nepatříte však k mužům, kteří chtějí promarnit život. V tomto ohledu jste stejný jako Geoffrey a já. Tak jaký jste si vytyčil cíl?“

Thomas si povzddechl. Zvedl hlavu a opřel si ji o kožené polstrování. Po chvíli se podíval Rolandovi do očí. „Počítal jsem s tím, že umřu. Ale ne-umřel jsem. Pokud přistoupím na Geoffreyho a vaši tezi a tezi celého tohle převorství, byl jsem ušetřen z nějakého důvodu, patrně abych splnil jakýsi úkol – úkol, na který se jedinečně hodím.“ Rozhodil rukama. „Takže jsem u vás a čekám, až mi osud, Bůh či nějaká jiná síla vyjeví, jaké poslání mi vybrali.“ Odmlčel se, a protože věděl, že Roland si chce vyslechnout i zbytek, pokračoval: „Díval jsem se na svou smrt – na smrt muže, jakým jsem býval – jako na nevyhnutelnou odplatu za své hříchy, za hříchy, které ten muž spáchal, a stále ji tak vidím. V tomto kontextu mi přijde správné... že jsem přežil, abych vykonal úkol, který můžu zvládnout pouze já.“ Thomas vyprázdnil pohár. „Připadám si, jako bych se vydal na cestu pokání – téměř jsem umřel, ale nebylo mi dopřáno, abych odešel takhle snadno. Uzdravil jsem se, abych splnil svůj úkol. Teprve až se mi to podaří, mi bude dovoleno, abych našel mír a mohl konečně učinit plné pokání za to, co jsem provedl v minulosti.“

Roland si ho mlčky prohlížel. Po dlouhé chvíli řekl: „Vidím, že to takhle skutečně cítíte, a nenapadá mě žádný argument proti vaší logice. Kdybych byl na vašem místě, zastával bych stejný názor. Abychom se však vrátili k tomu, co ještě zůstalo nevyřčeno. Jste na tom nyní natolik zdravotně dobře, že můžete aktivně hledat svou cestu – cestu, na které leží úkol, jež máte splnit. Přesto mi připadá, že stále vyčkáváte – nehledáte aktivně, ale stále pasivně.“

Thomas se zamračil. Po chvíli řekl: „Myslel jsem si... předpokládal jsem... že osud nebo Bůh si mě sami najdou, až budou připraveni... až usoudí, že jsem připravený já. Domníval jsem se, že stačí počkat, a ten úkol si mě vyhledá.“

Roland stiskl rty. „V tom máte možná pravdu, ale převorství je velice uzavřený svět. Váš úkol možná leží za jeho stěnami a vy ho nenajdete, pokud ho nezačnete aktivně hledat.“

Thomas neodpověděl, jen se zahleděl nepřítomně do země.

Roland chvíli čekal a pak zamumlal: „Stačí, když se té otázce otevřete. Čas vám přinese jasný obraz.“

Tu noc se Thomas převracel a házel sebou na svém úzkém lůžku v poslední cele ošetřovny. Honila se mu hlavou Rolandova slova a jejich význam – k tomu, aby dokončil pokání a našel skutečný mír, bude muset opustit převorství, bezpečnost jeho stěn a hledat přidělený úkol v širším světě.

Věděl, co je za člověka. Rád přebíral velení a chtěl mít vždycky vládu nad svým osudem. Více méně instinktivně byl dobrý manipulátor. Snaží se tím, že tady zůstává, údajně čeká, vyvinout opět nátlak?

Snaží se přinutit osud či Boha, aby hráli podle jeho pravidel?

Jednou věcí si byl naprosto jistý – nenáviděl neznámé situace. Odjakživa.

A stále neměl nejmenší tušení, nedostalo se mu jediného náznaku, v čem by měl ten přidělený úkol spočívat.

Má podstoupit riziko, opustit převorství a doufat, že si ho ten úkol najde, že ho najde tím, že ho bude hledat?

Vždycky mu dělalo potíže věřit v něco jiného než v sám sebe.

„Nadešel čas, abych odešel.“ Thomas si pomohl holí a zabořil se do křesla u krbu v Rolandově pracovně.

Roland se posadil naproti němu, pozorně se na něj zadíval a pak přikývl. „Dosáhl jste všeho, čeho jste tady chtěl dosáhnout.“

Thomas také přikývl, dost zachmuřeně. „Uzavřel jsem sám se sebou dohodu. Pokud si mě osudový úkol nenajde do té doby, než nashromáždím dostatek prostředků na stavební úpravy, po kterých s opatem toužíte, smírím se s rozsudkem a vydám se ten úkol sám hledat. Ona chvíle nadešla dnes ráno – a musím přiznat, že jsem vždycky podvědomě věděl, že mi není dáno, aby si mě ten úkol našel sám od sebe uvnitř těchto zdí.“

Roland naklonil hlavu a zapátral v Thomasově obličejí. „Nikdy jsem nechápal, proč se tak zdráháte navrátit se do světa kolem nás. Dobře přece víte, jak to tam chodí.“

„Ano. A abych byl upřímný, sám nerozumím... proč k němu cítím takový odpor.“ Thomas se zarazil a pak s nepřeslechnutelným sebeodsouzením v hlase dodal: „Mohu pouze vyslovit domněnku, že mi jakýsi hluboce zakořeněný pud sebezáchovy našeptává, abych zůstal v relativním bezpečí převorství a nevystavoval se vrtochům života ve světě, který má

všechny důvody k tomu, aby mě nenáviděl a možná mě poslal i na šibenici.“

Roland z něj nespouštěl upřený pohled. Thomas cítil jeho váhu – váhu, která ještě vzrostla v uplynulých dvou letech, kdy zastával Roland funkci převora.

„Zapomínáte na jednu věc,“ pravil Roland posléze.

Pak se opět odmlčel a Thomas povytáhl tázavě obočí.

„Nejste muž, kterého *ten* svět zná. Věřte mi, vaše smrt, jak to sám nazýváte, a léta v našem převorství, vás naprosto změnily.“

Thomas naklonil hlavu. „Patrně ano, a právě to je nejspíš důvod, proč se mi nechce odejít, proč se do toho světa zdráhám vykročit.“

Roland zamrkal. „Tomu nerozumím.“

„Zjednodušeně řečeno, nevím, kdo je nyní Thomas Glendower, a nevím, jak se mu bude dařit ve světě za zdmi převorství.“

Roland s pochopením přikývl. „Nezbude vám nic jiného, než se té výzvě postavit.“

Thomas nakrčil čelo. „Oba víme, že tím nic nekončí. To, že jsem nashromáždil dostatek prostředků a odcházím, je jenom počátek mého osudového úkolu.“ Zarazil se a mnohem zadumaněji dopověděl: „Je mi teď zcela jasné, že jestli mám ten úkol splnit, musím se pohnout z místa a začít ho hledat, nebo mu dovolit, aby si našel on mě, což považuju za pravděpodobnější.“

PRVNÍ KAPITOLA

*Březen 1838,
převorství Lilstock, Somerset*

Thomas projel branou. Na zmrzlé trávě se třpytilo slunce a odráželo se na kapkách rosy zdobící holé větve stromů.

Seděl na světlém grošákovi, kterého si koupil před několika měsíci, když jel s Rolandem na jednu z jeho návštěv opatství. Cesta vedla přes Bridgewater a právě tam našel svého grošáka. Valach byl vyzrálý, silný a odpovídal jeho výšce, za nejdůležitější však Thomas považoval, že je klidný. Při svém fyzickém handicapu by nedokázal vyvinout dostatečnou sílu koleny, kdyby se kůň ve vypjaté situaci splášil.

Silver – jak ho pojmenovali novicové – se nenechal vyvést z rovnováhy. Když se mu něco nelíbilo, zůstal prostě stát, což Thomasovi plně vyhovovalo, protože rozhodně netoužil po tom, aby ho vyhodil ze sedla.

Jeho kosti utrpěly už tolik zlomenin, že by stačily na pět životů.

Thomas ujížděl po cestě do Bridgewater a v duchu hodnotil, jaké bolesti ho omezovaly. Budou ho doprovázet až do konce života, ale celkově se usadily

na úrovni, kterou dokázal ignorovat. Nebo si na ně už zvykl a otupěly mu smysly a nervy.

Během posledního měsíce jezdil každý den a nabíral sílu, aby měl jistotu, že vydrží v sedle čtyři pět dnů, které bude potřebovat do cíle své cesty.

Přiblížil se první svah a Thomase se zmocnil naléhavý pocit, že za sebou nechává cosi velice drahocenného.

Přitáhl na vrcholku svahu otěže, otočil Silvera a podíval se zpátky.

Převorství se nořilo do zelené trávy výběžku pevniny, na pozadí modré oblohy a cínové šedi zálivu, kamenné a důstojné. Thomas na něj hleděl a vzpomínal na hodiny strávené s Rolandem, Geoffreym a ostatními mnichy, kteří ho bez vyptávání a odsuzování přijali mezi sebe.

Právě oni mu poskytli šanci, aby se pohnul dopředu, splnil svůj úkol a našel vytoužený mír.

Díky Draytonovi měl v kapse peníze a v sedlové brašně vše potřebné k tomu, aby se dostal domů a usadil se.

Konečně se odhodlal a udělal první krok na cestě k poznání, co si pro něj osud připravil.

A také se tomu osudu podřídil a byl připravený přijmout vše, co na něj čeká.

Thomas si ještě chvíli prohlížel šedivé zdi převorství a pak pobídl Silvera.

Cesta vedla přes Taunton, místo plné vzpomínek a možná i lidí, kteří by ho mohli navzdory stopám po zraněních poznat. Thomas jím rychle projel, přespál v malé vesnici Waterloo Cross a ještě před východem slunce pokračoval dál na západ.

Pozdě odpoledne čtvrtého dne po odjezdu z převorství dorazil do cíle. Projel Helstonem, vydal se po silnici na Penzance a zabočil na jih směrem k útesům. Příjezdová cesta na Breage Manor byla úplně obyčejná, jen štěrková stužka, která se vinula mezi ořezanými stromy a pak ústila na malou otevřenou plochu stoupající k hlavním dveřím.

Thomas ten dům koupil před mnoha lety, z nastrosto náhlého popudu. Lákal ho a pro jednu podlehl chvilkovému rozmaru – a stal se majitelem prostého, ale dobře udržovaného panského sídla v srdci Cornwallu. Za celých čtyřicet let jeho života to byl první dům, který osobně vlastnil, místo, které by se odvážil nazvat svým domovem.

Dům byl nenápadný, obdélníkový, z místních cihel v tlumených odstínech červené, okrové a žluté, dvoupatrový s vikýřem pod olověnou střechou. Okna hlavních místností vedla na jih, s výhledem přes útesy na moře.

Thomas provedl Silvera po příjezdové cestě a zadíval se na dům. Byl úplně stejný, jak si ho pamatoval. Nezavítal do něj už celá léta, mnohem déle než jen pět roků strávených v převorství. Gattingovi, manželský pár, který najal jako správce a hospodyni, se o něj očividně nepřestali starat, jako by byl jejich vlastní. Okna svítila čistotou, schody před vstupními dveřmi byly zametené a i na dálku bylo vidět, jak se leskne mosazné klepátko.

Thomas zastavil Silvera na místě, kde z příjezdové cesty odbočoval chodník ke stájím, ale pak pobídl Silvera blíž k hlavním dveřím a sestoupil, z ohledu na Gattingovy, které neinformoval o svém nadcházejícím

příjezdu. Postarší manželský pár by ho určitě poznal, navzdory poničené levé straně obličeje a dalším zraněním, ale nechtěl je vyděsit tím, že vejde bez ohlášení zadními dveřmi.

Nebo vkuhá, přesněji řečeno.

Thomas vytáhl z držáku na sedlové brašně, který mu vyrobil podkoní v převorství, hůl, pustil Silvera a pozoroval, jak velký šedák odchází pár kroků od příjezdové cesty, sklání hlavu a začíná se pást. Spokojený, že se kůň nezatoulá moc daleko, zamířil k hlavním dveřím.

Vystoupal pod přístřešek nad vchodem a ucítil, jak ho zaplavuje únava. Měl na ni ostatně nárok, když se vzala v úvahu vzdálenost, kterou překonal, spojená s dodatečnou námahou při přemáhání následků zranění. Konečně však dorazil – na jediné místo, které považuje za domov – a teď může odpočívat, alespoň do té doby, než si ho najde osud.

Vedle dveří visel řetízek od zvonku. Thomas ho popadl a zatáhl.

Zaslechl, jak se hluboko v domě ozvalo zazvonění. Napřímil se, narovnal páteř, sevřel stříbrný knoflík hole a připravil se na setkání s Gatingovými.

Ke dveřím se blížily kroky, rychlé a lehké. Ještě než se stačil zamyslet nad tím, že je to zvláštní, se otevřely dveře.

Na prahu stanula žena a zpřímila se na něj podívala. „Co pro vás můžu udělat?“

Thomas se s ní nikdy neseťkal. Zamrkal a pak se zamračil. „Kdo jste?“ *Co kčertu děláte v mém domě,* zachvělo se mu na jazyku, ale léta strávená v převorství ho naučila vážít slova.

Neznámá pozvedla bradu. Na ženu byla dost vysoká, jen o půl hlavy menší než on sám, a rozhodně nebyla tak mladá – ani plachá – aby mohla být služebná. „Na to bych se měla zeptat spíš já vás.“

„Moje otázka je zcela oprávněná. Jsem Thomas Glendower, majitel tohoto domu.“

Žena zamrkala. Neuhnula pohledem, ale stiskla pevněji okraj dveří. Po několika vteřinách naprostého ticha si odkašlala a prohlásila: „Vzhledem k tomu, že vás neznám, budu potřebovat, abyste nějakým způsobem prokázal svou totožnost, než vás vpustím dovnitř.“

Thomas se nepřestával mračit. Pokusil se nakouknout dovnitř, do stínu vstupní haly. „Kde jsou Gattinovi? Manželský pár, který se má starat o dům?“

„Odešli na odpočinek – před dvěma lety. Já jsem jim dva roky před tím pomáhala, tak jsem převzala jejich povinnosti, když se odstěhovali.“ Podezření v ženiných očích – které tam bylo od samého počátku, jak si Thomas uvědomil – se prohloubilo. „Kdybyste byl skutečně Thomas Glendower, věděl byste o tom. Všechno bylo řádně domluveno s... vašim zprostředkovatelem v Londýně – informoval by vás, že došlo ke změně.“

Neznámá byla natolik chytrá, že neuvědla zprostředkovatelovo jméno. Začala zavírat dveře a Thomas se značnou dávkou jízlivosti odpověděl: „Pokud máte na mysli Draytona, tak ten by nepovažoval za nutné obtěžovat mě s takovou nepodstatnou maličkostí.“ Krátce ukázal na svá zranění. „Během posledních pěti let jsem měl jiné starosti.“

Dosáhl tím alespoň toho, že mu žena nezapomněla dveře před nosem. Místo toho si ho pozorně

prohlédla, zamračeným pohledem, a stiskla pevně rty – poměrně hezké rty, jen tak mimochodem. „To bohužel nemění nic na skutečnosti, že než vás vpustím do domu, budu potřebovat důkaz, že jste skutečně muž, za kterého se vydáváte.“

Snaž se dívat na situaci z úhlu pohledu ostatních. S muži to dělalo Thomasovi stále problémy. Ale tohle byla žena – určitě se mu to nepodaří. Upřeně se na ni díval – a ona se dívala na něj. Nehodlala ustoupit. Takže... Thomas se zamyslel, jak ji přesvědčit, a napadlo ho snadné řešení. „Utíráte prach v knihovně?“

Žena zamrkala. „Ano.“

„Je tam psací stůl – před oknem do postranní zahrady.“

„To je pravda, ale každý by se mohl podívat dovnitř a všimnout si ho.“

„Ano, ale pokud na něm utíráte prach, víte, že prostřední zásuvka je zamčená.“ Thomas pozvedl ruku, aby mu neznámá nezačala vysvětlovat, že takhle to bývá u většiny psacích stolů. „Když se k tomu stolu postavíte, opřete se zády o zamčenou zásuvku, uvidíte police s knihami a na polici ve výšce“ – Thomas změřil ženu očima – „zhruba vaší brady, v bližším rohu, spatříte cestovní hodiny. Dole vepředu mají malou čtvercovou destičku. Zlehka ji stiskněte a destička odskočí. Uvnitř je tajná skříň s klíčem k prostřední zásuvce psacího stolu. Když tu zásuvku otevřete, najdete v ní zápisník vázaný v černé kůži. Na první stránce stojí moje jméno a datum – 1816. Na dalších stránkách jsou čísla představující tuny rudy měsíčně vytěžené ve dvou místních dolech, které

jsem měl tenkrát v pronájmu.“ Thomas se odmlčel a povytáhl obočí. „Bude vám to stačit jako důkaz mé totožnosti?“

Žena se na něj zpříma dívala, rty stále přísně stišťené, a pak s obdivuhodným klidem opáčila: „Budte tak hodný a počkejte tady. Ověřím vaši totožnost.“

S tím zavřela dveře.

Thomas si povzdechl. Pak zaslechl, jak zaklapla západka, a urazil se.

Co si o něm ta ženská myslí? Že by pronikl dovnitř násilím?

Začala ho bolet levá noha, jako by mu chtěla připomenout, že by toho stejně nebyl schopen. Potřeboval z ní alespoň na chvíli přenést váhu, aby bolest nepřešla v pulzování. Sešel po třech nízkých schodech na verandu, posadil se, natáhl nohy a opřel si hůl o levé koleno.

Ani nevěděl, jak se ta žena jmenuje, ale přesto se cítil dotčený, že si představuje, že by jí mohl nějak ublížit. Jak na to přišla? Ani by ji nedohonil. I kdyby za ní vyrazil, stačilo by, aby mu hodila něco do cesty a zakopl by a upadl na obličej.

Některým lidem se na znetvoření špatně dívá, ale ona ani jednou neuhnula očima a tvářila se, že ne vzala jeho jizvy vůbec na vědomí – rozhodně mu neposkytla prostor, aby začal o svých zraněních uvažovat. A popravdě řečeno, nebyl na něj zase tak hrozný pohled. Největší škodu utrpěla levá strana obličeje, měl na ní spadlé víčko, lehce promáčknutou lícni kost a přes čelist se mu táhla dost ošklivé jizva, ale pravá strana zůstala skoro neporušená. Proto si byl jistý, že ho Gatingovi okamžitě poznají.

Zbytek těla dopadl podobně jako obličej, měl na něm zjizvená i zdravá místa, tělo mu však zakrývalo oblečení. Ruce vypadaly poměrně dobře, poté, co je dal Roland dohromady, a mohl je bez omezení používat. O zranění svědčila navenek jen levá noha, neohebná od kyčle dolů, a hůl, za jejíž pomoci udržoval rovnováhu.

Pokusil se na sebe podívat ženínýma očima, a i když mu zůstaly všechny sexuální schopnosti, jak by ho mohla považovat za nebezpečného?

Přemítal o tom, nedařilo se mu dojít k plodnému závěru a najednou ucítil, jak ho někdo pozoruje. Pohlédl doprava a spatřil dvě děti – přibližně desetiletého chlapce a o pár let mladší dívku. Dívaly se na něj zpoza rohu domu.

Vzhledem k tomu, že se neschovaly, když zjistily, že si jich všiml, musely mít právo, aby tam stály... a to je možná důvod, proč je jeho nová hospodyně tak opatrná.

Holčička si ho dál nepokrytě prohlížela, ale chlapec zaměřil pozornost na Silvera.

Thomasovi ani na dálku neušel toužebný výraz v jeho obličejí. „Můžeš ho pohladit, jestli chceš. Je už starší a je zvyklý na lidi. Nekousne tě ani nekopne.“

Chlapec se podíval na Thomase. Oči a celý obličej se mu rozzářily radostí. „Děkuju.“ Vyšel zpoza domu a zamířil důležitě k Silverovi, který ho spatřil, ale přesně podle Thomasova předpokladu zůstal klidně stát a dovolil mu, aby ho s téměř zbožnou úctou pohladil po dlouhém krku.

Holčička se samozřejmě přidala k chlapci a Thomas si obě děti důkladně prohlédl. Podle rysů musely

být sourozenci a nějakým způsobem spříznění s novou hospodyní. A také si uvědomil, že chlapec má velice jasnou výslovnost, podobnou jako žena, která mu otevřela dveře. Ať už jsou ti lidé kdokoliv, ať už přišli odkudkoliv, rozhodně nejsou místní.

„Stejně tak,“ zamumlal Thomas, „nepocházejí z nějaké chatrče.“

Což se samozřejmě dalo vysvětlit mnoha způsoby. Role hospodyně džentlmena postavení Thomase Glendowera by byl přijatelný post pro dámu ze šlechtické rodiny, na niž dolehly těžké časy.

Thomas zaslechl, jak se z druhé strany blíží kroky, tentokrát mnohem pomaleji, tak popadl hůl a ztěžka vstal. Otočil se ke dveřím právě, když se opět vynořila neznámá žena. Držela v ruce zápisník v černé kůži otevřený na první straně.

Rose se podívala na muže, který jí pověděl, jaké datum najde v zápisníku v zamčené zásuvce jejího nepřítomného zaměstnavatele – v zásuvce, kterou nikdo neotevřel po celá ta léta, co bydlela v domě. Potlačila povzdech, zaklapla zápisník, mávla jím a naznačila, že dotyčný může dovnitř. „Vítejte doma, pane Glendowere.“

Thomasovi zacukalo v koutcích úst, ale jen sklonil hlavu a zdržel se škodolibého úsměšku. „Možná bychom mohli začít nanovo, paní...“

Rose spustila ruku a vystrčila bradu. „Sheridanová. Paní Sheridanová. Jsem vdova.“ Podívala se na Homera a Pippin hladící Glendowerova koně a objasnila: „Nastěhovala jsem se s dětmi ke Gatingovým před čtyřmi lety. Hledala jsem práci a Gatingovi zestárlí a potřebovali pomoc.“

„Samozřejmě. Když připočítám uplynulé roky, je mi teď jasné, že k tomu muselo dojít. Nezavítal jsem sem hodně dlouhou dobu.“

Tak proč se musel vrátit zrovna teď? Rose však věděla, že nemá cenu žehrat na osud. Nezbyvalo jí nic jiného než pustit ho dovnitř a dovolit mu, aby se za bydlel – byl to ostatně jeho dům. Už o tom neměla nejmenší pochybnosti. Jeho totožnost dokazovalo nejenom datum v zápisníku, ale i to, že kdyby jí nepověděl o skryši v hodinách, nikdy by ji nenašla. Dost často z těch hodiny otírala prach a vůbec si nevšimla, že by v nich mohlo být něco schovaného. A ty hodiny tam stály nejméně čtyři poslední roky, tak jak by o té skryši mohl jinak vědět? Ne, je Thomas Glendower, přesně jak tvrdí, a ona mu nemůže zakázat přístup do vlastního domu. Mohlo je potkat ještě něco daleko horšího.

Ustoupila, podržela dveře a čekala, až zdolá poslední schod do domu, opřený ztěžka o hůl. „Hommer – můj syn – vám přinese tašky a ustájí vám koně.“

„Děkuju.“ Thomas pozvedl hlavu a zastavil se před ní.

Rose se mu podívala do hnědozelených očí – a po zádech jí přejelo zachvění. Najednou se nedokázala nadechnout. Netušila, proč tomu tak je. Věděla jen, že se za těma očima skrývá pronikavá, všímavá a nesmírně inteligentní mysl.

Což nebylo z pohledu na její situaci moc povzbudivé, ale jinak jí od něj nic nehrozilo, v žádném případě. Co se mužů týkalo, naučila se důvěřovat svému instinktu, který se jen zřídkakdy mýlil. A ten instinkt

jí teď napovídal, že příjezd jejího až doposud nepřítomného zaměstnavatele není tak velká katastrofa, jak si zpočátku myslela.

I přes zraněný obličej působil sympaticky – a nezraněná polovina měla téměř andělsky čisté rysy. Navzdory zranění a nepřehlédnutelnému kulhání z něj stále vyzařovala síla. Vypadá sice jako pohmožděný archanděl, ale nepřišel o nic ze svých schopností.

Rose si v duchu vyhubovala, že se pouští do takových vzletných analogií, a nechala ho projít. „Když mi dáte pár minut, pane, připravím vám ložnici. A předpokládám, že si budete přát teplou lázeň, abyste ze sebe smyl prach únavné cesty.“

Thomas přikývl. Vstoupil dál do haly a natáhl se po zápisníku, která stále držela v ruce. Zavadil jí o prsty a Rose zatajila dech a rychle mu zápisník předala.

Takže... přitažlivost, kterou před okamžikem pocítil, byla skutečná a nepramenila jen z jeho strany?

Thomase to lehce šokovalo. Nepředpokládal... napřímil se, pozvedl hlavu, zhluboka se nadechl a zachytil vůni růží.

Účinek, který na něj měla – okamžitý a pronikavý – byl ještě víc šokující.

Okamžitě tu reakci uzavřel pod pokličku – nemohl si dovolit tu ženu vylekat. Potřeboval, aby mu vedla domácnost, ne aby vzala nohy na ramena a uprostřed noci utekla. Zastrčil zápisník do kapsy kabátu a tiše oznámil: „Budu v knihovně.“

Jediný pohled na schody mu prozradil, že je neovládne, dokud si trochu neodpočine.

„Zajisté, pane.“ Nová hospodyně zabouchla dveře a věcným, rázným tónem ho informovala: „Večere se